

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

P-7196/2025-49

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Snježani Karlušić, u pravnoj stvari tužitelja Nikole Grabovca iz Republike Njemačke, Am Main Sidlinger Strass 22, Hattersheim (prije na adresi: Zagreb, Zdenka Škreba 28), OIB: 00019752032, zastupan po punomoćniku Ani Galoši Comisso, odvjetnici iz Zagreba, Palmotićeve 35, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupan po generalnim punomoćnicima Jakovu Delipetaru, Luciji Novak i Katarini Prelec, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Leko&partneri d.o.o. iz Zagreba, Domagojeva 18, po generalnoj punomoći Su-1771/06, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 13. travnja 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Danijele Nenadić, odvjetnice i generalnog punomoćnika tuženika Lucije Novak, odvjetnice, 25. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj: 9011914885 sklopljena između tužitelja i tuženika dana 18. rujna 2006., a koje odredba je sadržana u slijedećim člancima Ugovora o kreditu:

-članak 10. Ugovora o kreditu u dijelu koji glasi: "Prijevremena otplata kredita: Korisnik kredita može vratiti i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno aktima banke... U tom slučaju korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima banke važećem na dan prijevremene otplate."

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužitelju Nikoli Grabovcu iz Republike Njemačke, Am Main Sidlinger Strass 22, Hattersheim, OIB:00019752032, iznos od 23.433,35 eura (slovima: dvadeset tri tisuće četristo trideset tri eura i trideset pet centi) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 22. rujna 2014. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke, koje je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, a koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po kamatnoj stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana ne financijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječanja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referenta stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referenta stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, nadoknaditi parnične troškove tužitelju Nikoli Grabovcu iz Republike Njemačke, Am Main Sidlinger Strass 22, Hattersheim (OIB: 00019752032, u iznosu 7.815,45 eura (slovima: sedam tisuća osamsto petnaest eura i četrdeset pet centi) sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude, 25. svibnja 2026. do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referenta stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referenta stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

IV. Odbija je zahtjev tuženika Privredne banke Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, za nadoknadom troškova postupka u iznosu 9.107,25 eura (slovima: devet tisuća sto sedam eura i dvadeset pet centi) sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate.

Obrazloženje

1. Odlukom Županijskog suda u Splitu poslovnog broja: GŽ-2187/2024- 3 od 15. listopada 2025. je ukinuta točka I. izreke presude u dijelu u kojem je utvrđena ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj: 9011914885 koji je sklopljen između tužitelja i tuženika 18. rujna 2006. u dijelu: - članak 10. Ugovora o kreditu u dijelu koji glasi: "Prijevremena otplata kredita: Korisnik kredita može vratiti i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno aktima banke... U tom slučaju korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima banke važećem na dan prijevremene otplate." te u točki III. izreke presude u kojem je naloženo tuženiku da podmiri tužitelju iznos od 23.434,91 euro sa kamatama od 26. travnja 2013. do isplate kao i u točki IV. izreke presude glede troškova postupka (list 236-244 spisa).

2. U tužbi i konačno određenom tužbenom zahtjevu u podnesku 12. veljače 2026. tužitelj traži da se utvrdi ništetnom odredba - točka 10. Ugovora o kreditu sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora 18. rujna 2006. koja glasi: " - članak 10. Ugovora o kreditu u dijelu koji glasi: "Prijevremena otplata kredita: Korisnik kredita može vratiti i prije roka određenog u točki 7.1. ovog Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno aktima banke... U tom slučaju korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima banke važećem na dan prijevremene otplate." te da se tužitelju isplati iznos od 23.433,35 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 22. rujna 2014. do isplate, koji iznos predstavlja ukupnu razliku koja je nastala na ime povećanja kamata u tečaju na dan jednokratne otplate kredita nastale 26. travnja 2013. (koje obveze je po kreditu broj: 9011914885 tužitelj podmirio 22. rujna 2014. novim kreditom broj: 908665357

sklopljenim 8. rujna 2014., a isplaćenim 22. rujna 2014.), koji iznos se odnosi na zatvaranje kredita, a ne na naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita.

3. U tužbi zaprimljenoj dana 16. travnja 2021. tužitelj navodi da je kao korisnik kredita sklopio ugovor o kreditu broj: 9011914885 sa bankom kao kreditorom 18. rujna 2006. kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 131.937,31 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita, sa rokom otplate 324 mjeseci. U predmetnom Ugovoru o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) su ništetne, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinka povrata iznosa kredita uz navedenu valutnu klauzulu. Tužitelj nije pristupio sklapanju Dodatka ugovora o kreditu kojim se vršila konverzija u euro, ali je sa tuženikom sklopio Dodatak ugovora o kreditu kojim se vršila konverzija u euro, ali je sa tuženikom sklopio dodatak ugovora kojim se ugovara podmirenje dospjelih obveza te djelomična otplata kredita iz instrumenata osiguranja, kojim dodatkom je tuženik za sebe ugovorio znatno veću kamatnu stopu od prvotno ugovorene, a koju tužitelj nije mogao izmijeniti niti prigovoriti, iako je predmet dodatka ugovora samo podmirenje dospjele glavnice i djelomična otplata kredita.

4. U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog trgovačkog suda broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda poslovnog broja: P-1401/2012 u sporu tužitelja Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača u dijelu kojim je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 2004. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF), a da tuženik prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora kao trgovac i korisnici kredita kao potrošači nisu u cijelosti informirani o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 139/09) i to čl. 96., 97. te suprotno Zakonu o obveznim odnosima. Povodom istaknutih revizija tuženika, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi Rev-2221/18 od 3. rujna 2019. odbio revizije tuženih i potvrdio presudu niže stupanjskih Trgovačkih sudova.

5. Tužitelj ističe kako učinak ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženik bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konačne otplate kredita za cijelo vrijeme primjenjivala otplata bez valutne klauzule. To pretpostavlja pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tužitelj bio dužan platiti tuženiku do dana konačne otplate kredita prema ugovorenom tečaju spram švicarskog franka na dan isplate kredita.

6. U odgovoru na tužbu tuženik spori osnovu i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti te ističe prigovor zastare. Tijekom postupka osporava tužiteljevu aktivnu legitimaciju jer je dio otplate kredita iz 2011. zatvoren iz sredstava police osiguranja te je po raskidu police osiguranja iznos uplaćen tuženiku od strane osiguravajućeg društva, te tuženik smatra da je treća osoba izvršila uplatu umjesto tužitelja tako da tužitelj nema pravo potraživati isti iznos jer ga je uplatila treća osoba, a ne tužitelj.

7. Među strankama je nesporno: da je između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita sklopljen ugovor o kreditu 18. rujna 2006.

8. Među strankama je sporno: aktivna legitimacija, te osnovanost i visina tužbenog zahtjeva.

9. U tijeku postupka pročitana je dokumentaciju u spisu i to: Ugovor o kreditu broj: 9011914885 od 18. rujna 2006. uz Dodatak ugovora (list 7-15 spisa), otplatna tablica (list 16-21 spisa), pregled uplata po kreditu (list 22-26 spisa) nalaz i mišljenje financijskog vještaka Darka Prpića iz trgovačkog društva Darfin d.o.o. (list 60-72 spisa) i usmeno očitovanje na raspravi 10. veljače 2026. (list 251-252 spisa), ugovor o kreditu broj: 9018665357 sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženog kao kreditora od 8. rujna 2014. (list 259-265 spisa), zemljišnoknjižni izvadak na nekretninu upisanu u z.k.ul. 8910, poduložak 23 k.o.Granešina (list 266 spisa), potvrda javnog bilježnika pod brojem: OV-8512/14 (list 268 spisa) i saslušan je tužitelj (list 201 spisa).

10. Člankom 8. ugovora o kreditu broj: 9011914885 od 18. rujna 2006. kojeg je tužitelj kao korisnik kredita sklopio sa tuženikom su pobrojana sredstva osiguranja koje je tužitelj dao tuženiku na ime osiguranja tražbine. Sve police osiguranja je u ime tužitelja sklopio tuženik, a što je razvidno iz predmetnog ugovora. U konkretnom slučaju je došlo do otkaza ugovora o kreditu 2013., a tuženik je aktivacijom sredstava osiguranja, između ostalog i aktivacijom vinkuliranih polica naplatio potraživanje od osiguranja, a koje dugovanje i sve obveze po kreditu broj: 9011914885 od 18. rujna 2006. je tužitelj podmirio podizanjem novog kredita kod tuženika broj: 9018665357 dana 8. rujna 2014. (list 259-265 spisa), a koji kredit je u cijelosti podmirio 22. rujna 2014. Dio otplate predmetnog kredita (2011.) je zatvoren iz sredstava police osiguranja koje je plaćao tužitelj, te je po raskidu police osiguranja iznos uplaćen tuženiku neposredno od osiguravajućeg društva i to po nalogu tužitelja, dakle isplaćeni novac pripada tužitelju, a ne trećoj osobi tako da je neosnovan prigovor tuženika da tužitelj nije aktivno legitimiran za naplatu utuženog iznosa obzirom da je tužitelj namirio sva potraživanja proizašla iz ugovora o kreditu broj: 9011914885 od 18. rujna 2006. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora.

11. Iz iskaza tužitelja i čitanjem ugovora o kreditu broj: 9011914885 od 18. rujna 2006. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora je razvidno da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05; u daljnjem tekstu: ZOO-a) propisano je da su opći uvjeti ugovora; ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuje ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog članka istog Zakona propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno

odrediva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva ugovor je ništetan.

12. Odredbom članka 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/03; u daljnjem tekstu: ZZP/03) propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP/03 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

13. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 9011914885 od 18. rujna 2006. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora i iskaza tužitelja je utvrđeno da je ugovor unaprijed bio pripremljen od strane kreditora, banke te da se radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed pripremljenog od strane banke koji korisnik kredita može potpisati ili ne. Ugovor sadrži i odredbu prema kojoj se u slučaju prijevremene otplate kredita tužitelj obvezuje platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktom kreditora, bez istovremenog preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade.

14. Ugovor je kreditu je djelomično prilagođen potrebama klijenata, ovdje tužitelja i to samo u dijelovima koje se tiču iznosa kredita, roka otplate i namjene, međutim to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu, kojom se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o situaciji, ali glavni oblik je dalje isti, kao i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti ne bi bio sklopljen.

15. Tužitelj je u smislu čl. 3. ZZP potrošač odnosno fizička osoba koja navedeni ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dakle isti nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika koji je sklapanju predmetnog ugovora pristupio u okviru svoje djelatnosti.

16. Budući da je odredba ugovora o kreditu kojom je određeno da je visina naknade za prijevremenu otplatu kredita isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez navođenja bilo kakvih drugih parametara koji će određivati visinu naknade, čini takvu odredbu neodređenom i neodredivom te dovodi korisnika kredita, ovdje tužitelja u neravnopravni položaj u odnosu na kreditora, ovdje tuženika iz razloga što on ni na koji način ne može utjecati na visinu naknade, već je upravo tuženik taj koji odlučuje o visini naknade, a korisnik kredita nema potom pravo pregovarati o visini naknade o kojoj je kreditor jednostrano donio odluku. Primjenom čl. 270. ZOO-a predmetna ugovorna odredba čl. 10. ugovora je ništetna.

17. Odredbom članka 81. st. 1. ZZP/03 propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP/03 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u

unaprijed sastavljenom ugovoru pojedinačno pregovaralo mora to dokazati (čl. 81. st. 4. ZZP/03). Nesporno je da je odredba koja se odnosile na naknadu za prijevremenu otplatu kredita (čl. 10.) bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme u vrijeme sklapanja ugovora. Tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao niti je ugovorom utvrdio egzaktne parametre temeljem kojih bi tužitelj mogao znati kolika će biti njegova obveza ukoliko prijevremeno otplati kredit.

18. Budući da je odredba - naknada za prijevremenu otplatu kredita (čl. 10.) bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo (razvidno iz iskaza tužitelja i čitanja predmetnog ugovora), niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora; takva ugovorna odredba uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku-trgovca kao drugu ugovornu stranu pa je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03); stoga je došlo do značajnije neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, ovdje tužitelja, a što je u suprotnosti s osnovnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava te je odredba čl. 10. ništetna na temelju čl. 322. st. 1. ZOO-a i odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

19. Nije sporno da je valutna klauzula dopuštena Zakonom o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15; dalje: ZOO-a). Naime, zahtjev "informiranosti potrošača" u konkretnom smislu znači da ugovorna odredba o riziku promjene tečaja ne treba biti razumljiva samo na formalnoj i gramatičkoj razini, već da potrošač istu mora također razumjeti u pogledu njezina konkretnog dosega, u smislu da prosječni potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može ne samo znati za mogućnost deprecijacije nacionalne valute u odnosu na stranu valutu u kojoj je kredit denominiran, već da može i procijeniti potencijalno znatnije gospodarske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze. Takav stav je iznesen i u presudi C-51/17 od 20. rujna 2018.

20. Sukladno odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 41/2014) odnosno čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 79/2007, 125/2007, 75/2009, 79/2009, 89/2009, 133/09, 78/2012 i 56/2013) rubricirane presude (P-1401/2012 Trgovačkog suda u Zagrebu PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, te Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. Vrhovnog suda Republike Hrvatske) obvezujuću su i u predmetnom postupku u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od stane, ovdje tuženika, odnosno utvrđenja korištenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku.

21. Iz iskaza tužitelja je razvidno da mu je bankarica ponudila kredit u CHF i eurima, te da je pitao bankaricu: "Što drugi ljude rade?", a da mu je ona rekla da 80% ljudi uzima kredit u CHF jer je povoljniji. U vrijeme podizanja kredita, kao i danas ne zna

što je valutna klauzula ("Što je valutna klauzula, ja nisam imao blage veze.") Smatrao je da je CHF stabilna valuta.

22. U postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača presudom Visokog trgovačkog suda poslovnog broja: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja: P-1402/12 od 4. srpnja 2013. kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalima bankama) u razdoblju od 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Budući da je banka znala za rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatni način usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavnicu vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestili potrošače, na način da svaki potrošač koji je vidio reklame dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće, tuženik nije u odnosu na tužitelja kao potrošača postupao obzirno, savjesno, moralno ni pošteno, u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak stoga je došlo do značajnije neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, ovdje tužitelja, a što je u suprotnosti s osnovnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Budući da se u predmetnom ugovoru o kreditu glavnica kredita veže za valutu švicarskog franak, a tužitelj kao potrošač nije bio informiran o riziku koji sa sobom povlači klauzula kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarskog franka (razvidno iz iskaza tužitelja) je ništetna na temelju čl. 322. st. 1. ZOO-a. Potom u skladu s člankom 323. ZOO-a je obveza svake strane da vrati ono što je primila po osnovi takvog posla, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovaran je svome suugovaratelju za štetu koji trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao li prema okolnostima nije morao znati za postojanje ništetnosti; stoga tužitelj ima pravo potraživati novčani iznos u odnosu na ugovorenu valutu CHF jer je ista nedopuštena i nepoštena u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača, a koje su obračunate od strane tuženika na temelju 1111. st. 1. ZOO-a, pa je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

23. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Darku Prpiću iz trgovačkog društva Darfin d.o.o. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka - točka 4. Zaključka (8. travnja 2022.) precizira da u tom ukupnom iznosu od 176.808,71 kuna je razlika na ime promjene kamatne stope u

iznosu 250,12 kuna, a na ime povećanja tečaja iznosi 176.558,59 kuna /23.433,35 eura koju razliku na ime povećanja tečaja tužitelj i potražuje ovom tužbom sa kamatama od 22. rujna 2014. od kada je u cijelosti zatvorio sve obveze po kreditu 9011914885 od 18. rujna 2006. Financijski vještak je na raspravi 10. veljače 2026. objasnio da utuženi iznos ne predstavlja naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita već razliku koja je nastala zbog povećanja tečaja i promjene kamatne stope.

24. Prihvaćen je nalaz i mišljenje financijskog vještaka Darka Prpića iz trgovačkog društva Darfin d.o.o. kao stručan, argumentiran i napravljen u skladu s pravilima struke.

25. O zastari je odlučeno prvostupanjskom presudom poslovnog broja: P-3040/2021 od 15. svibnja 2024., kojom je odbijen prigovor zastare, a Odlukom Županijskog suda u Splitu poslovnog broja: GŽ-2187/2024- 3 od 15. listopada 2025. je potvrđena presuda u tom dijelu tako da je prigovoru zastare već pravomoćno odlučeno.

26. Tužitelju je na temelju čl. 1111. st. 1. i st. 3. ZOO-a, dosuđena razlika koja je nastala zbog povećanja tečaja kod zatvaranje kredita u iznosu 23.433,35 eura/ 176.558,59 kuna (dok tužitelj ne potražuje iznos od 250,12 kuna- 33,19 eura za promjenu kamatne stope) sa zakonskim zateznim kamatama od konačnog zatvaranja kredita 22. rujna 2014. do isplate te je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

27. Pravomoćna presuda donesena po kolektivnoj tužbi kojom je utvrđeno nepošteno postupanje tuženika kod ugovaranja valutne klauzule izražene u švicarskom franku uz koju je vezana glavnica isključuje savjesnost tuženika kroz razdoblje otplate kredita. Budući da je ovaj dio otplate kredita plaćen 22. rujna 2014. određen je početak tijeka zateznih kamata počevši od plaćanja na temelju čl. 1115. ZOO-a.

28. Zakonske zatezne kamate su određene od dospijeća prema stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31.12.2022. su određene po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana ne financijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, na temelju čl. 29. st. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 78/15, 29/18, 126/21), a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, na temelju čl. 29. st. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 114/22), a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referenta stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referenta stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, prema čl. 29. st. 2. ZOO-a (Narodne novine, broj: 155/23).

29. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08-Odluka USRH, 123/08-ispr. i 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP-a) i vrijednosti konačno određenog tužbenog zahtjeva (vps 30.449,21 eura) te zatraženim troškovnicima.

30. Trošak tužitelja se sastoji od troškova zastupanja po punomoćniku - odvjetniku i to za sastav tužbe - 250 bodova po Tbr. 7/1, sastavi podneska 10.5.2021., 21.1.2022., 26.4.2022., 13.5.2022., 9.9.2022., 15.12.2022., 27.11.2025. i 12.2.2026. - priznaju se 4 podneska po Tbr. 8/1- 1000 bodova (4 x 250 bodova), zastupanje na raspravama 19.10.2021., 25.1.2022., 12.9.2022., 22.11.2023., 14.3.2024., 10.2.2026. i 13.4.2026. - 1.750 bodova (7 x 250 bodova) po Tbr. 9/1, ukupno 3.000 bodova, prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 103/14 , 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23) uz vrijednost boda od 2,00 eura/15,06 kuna te PDV-a (25%) u iznosu 1.500,00 eura, ukupno 7.500,00 eura.

31. Tužitelju su priznati troškovi financijskog vještačenja u iznosu 315,45 eura kao nužan i opravdan trošak.

32. Tužitelj je oslobođena plaćanja sudske pristojbe na tužbu i presudu na temelju čl. 11. st. 2. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine, broj: 118/18 i 51/23).

33. Parnični trošak tužitelja se sastoji od troška za zastupanje po punomoćniku-odvjetniku u iznosu 7.500,00 eura, troškova financijskog vještačenja u iznosu 315,45 eura, ukupno 7.815,45 eura.

34. Tužitelju su na njegov zahtjev na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a dosuđene zakonske zatezne kamate na parnični trošak od donošenja presude do isplate

35. Tuženik je odbijen sa zahtjevom za nadoknadom troškova postupka u iznosu 9.107,25 eura sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate jer isti nije uspio u sporu na temelju čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Zagreb, 25. svibnja 2026.

Sutkinja:
Snježana Karlušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana, s tim da strankama koje su uredno obaviještene o ročištu na kojoj se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje, a stranci koja nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana primitka presude. Žalba se podnosi pisanim putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

pun. tužitelja

pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-7f079**

Kontrolni broj: **03009-7994d-d602e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.